

Ο ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ

Η ΤΟ ἡ 31 Δεκεμβρίου . . .

Εἰς τὸν τοῖχον ἐκρέματο μία μικρὰ εἰκὼν μὲ τὸν σκελετώδη καὶ ἀνάπηρον ἡμεροδείκτην τοῦ λήγοντος ἔτους. Δὲν εἶχε πλέον παρὰ ἓν μόνον μέλος τοῦ σώματός του, ἓν μόνον φύλλον: τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐκεῖ πλησίον του εὗρίσκετο καὶ ὁ νέος ἡμεροδείκτης, τοῦ ἔτους τὸ ὅποιον θὰ ἤρχιζε τὴν ἐπομένην.

Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ παλαιοῦ εἶχε χάσει πλέον ὅλην του τὴν ζωηρότητα καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα του ἦτο ὠχρόν, σχεδὸν κίτρινον. Ὁ παλαιὸς ἡμεροδείκτης ἦτο οἰκτρός, ἀληθὲς ἐρείπιον, ἐνῶ, τοῦναντίον, ὁ ἄλλος, ὁ νέος, ἦτο στιλπνός, ἀρτιμελής, ζωηρός, καὶ ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἣ ὅποια μόλις ἤρχιζε δι' αὐτόν. Ὑπερήφανος ἠτένιζε μὲ βλέμμα πλήρες περιφρονησεῶς καὶ οὔκτου τὸν γηράσαντα ἀδελφόν του.

Τότε ἐκεῖνος, βλέπων τὰ καταφρονητικὰ βλέμματα τοῦ νεαροῦ διαδόχου του, εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν

—Μὲ περιφρονεῖς, παιδί μου, καὶ θὰ ἤθελες ἴσως νὰ φύγῃς μακρὰν, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὴν ἀθλιότητά μου. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ τύχη μου, ὅσον οἰκτρά καὶ ἂν σοῦ φαίνεται, δὲν εἶναι ἐξαιρετική, οὔτε ἀποκλειστική δι' ἐμὲ μόνον· εἶναι φυσικὴ καὶ γενικὴ εἰς ὅλους τοὺς ὁμοίους μας. Καὶ σύ, τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἀφοῦ ὑποστῆς τὰς κοινὰς εἰς ὅλους μας δοκιμασίας, τοὺς συνεχεῖς ἀκρωτηριασμούς, ὅταν θὰ φθάσῃς

εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἀγωνίας, τὴν χειροτέραν ἀπὸ ὅλας, θὰ εὐρεθῆς—σοῦ φαίνεται ἀδύνατον;—εἰς τὴν αὐτὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι καὶ ἐγώ. Καὶ ἐγὼ πέρυσιν ἤμην νέος, ὡραῖος καὶ ἀρτιμελής ὅπως καὶ σύ. Καὶ ἐγὼ ἠσθιανόμην περιφρόνησιν πρὸς τὸν γηραιόν μου προκάτοχον. Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα τὴν ζωὴν μου μακράν, εὐτυχή καὶ εὐχάριστον. Ἄλλὰ πολὺ γρήγορα ἀντελήφθην πόσον ἠπατώμην! . .

Ἡ πρώτη μου δοκιμασία ἦτο φοβερὰ! Φαντάσου, παιδί μου, ὅτι καθ' ἀρχάς, με ἐκόλλησαν ἐδῶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ δεσμὰ αὐτὰ τῆς κόλλας δὲν ἐθεωρήθησαν ἀρκετὰ στερεὰ καὶ ἀσφαλῆ. Διὰ τὸ μὴ τὰ λύσω καὶ δραπετεύσω, με ἐπίεσαν κατόπιν καὶ διὰ μεγάλου βάρους, τὸ ὁποῖον με ἐστενοχώρει φοβερὰ καὶ σχεδὸν με ἐπνιγε. Τέλος πάντων, ὅταν πλέον ἐπείσθησαν, ὅτι ἤμην ἀρκετὰ στερεὰ κολλημένος ἐπὶ τῆς εἰκόνας, ἠδύδοκῆσαν νὰ με ἀπαλλάξουν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ τῆς πίεσεως. Ἄλλὰ εἰς μάτην ἐπερίμενα ὀλίγην ἐλευθερίαν, ὀλίγην ἄνεσιν με ἐκρέμασαν ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὸν τοῖχον, ὅπου καὶ ἔμεινα διαρκῶς ἕως τῶρα δέσμιος καὶ ἀκίνητος. Καὶ ἂν ἦτο τοῦτο μόνον, ὑπομονή! Ἐκτοτε ἤρχισεν ὁ ἀδιάκοπος ἀκρωτηριασμός μου, τὸ μαρτύριον, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ὅσον καὶ ἡ ζωὴ μου. Φαντάσου, ὅτι καθ' ἡμέραν ἡ κυρία μου ἔκοπτεν ἀστόργως ἐν φύλλον μου καὶ τὸ ἔρριπτε ἀγρίως εἰς τὸν χαρτοκάλαθον. Οὔτε μίαν γλυκεῖαν λέξιν ἤκουσα, οὔτε μίαν θωπεῖαν ἐδέχθην ποτὲ παρ' αὐτῆς! Μετεχειρίζετο καὶ ἐμὲ με τὴν αὐτὴν ἔμφυτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους σκληρότητα, με τὴν ὁποίαν ἀποπέμπουν συνήθως πᾶν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ τὸ ἀπορρίπτουν χωρὶς κἄν ἓνα καλὸν λόγον, καὶ με τόσῃ ἀγριότητι, ὡς νὰ ἦτο τοῦτο ἡ φρουσιωτέρα πράξις τοῦ κόσμου!

Καὶ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ἀκόμη δι' αὐτὴν ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας τῆς ἀνήγγειλαν τὰ πλέον εὐχάριστα γεγονότα ἢ τῆς ἔφεραν τὰ καλύτερα πράγματα, καὶ τότε, με τὴν ἴδιαν σκληρότητα, με τὴν αὐτὴν ἀχαριστίαν, με ἠκρωτηρίαζεν ἀνηλεῶς καὶ ἀπέρριπτε μακρὰν τὰ δυστυχησμένα μου μέλη.

Ἡ ἀγνώμων δὲν ἀνεγνώριζεν, ὅτι τὰ φύλλα μου ἐκεῖνα τῆς ἔφεραν τόσα καλὰ ἢ τῆς ἐνθύμιζαν τόσας εὐτυχεῖς ἡμέρας. Ἄλλὰ δι' ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν γένει ἀδιάφορος, καὶ δεικνύει πόσον εἶναι ἀγνώμων καὶ ἐγωϊστής· δυστυχῶς δὲ τῆς ἀχαριστίας του τὰ θύματα εἴμεθα ὅλοι ἡμεῖς, ὅσοι ὑπάρχομεν δι' αὐτόν.

Πῶς νὰ σοῦ παραστήσω τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἦσθαι νόμην καθ' ἡμέραν, βλέπων τὰ ἀγαπητὰ μου μέλη ἀγρίως ἀποκοπτόμενα καὶ ἀπορριπτόμενα ὡς ἄχρηστα! Μετὰ πόσης ἀγωνίας ἐπερίμενα τὴν τραγικὴν στιγμὴν τοῦ καθημερινοῦ ἀκρωτηριασμοῦ μου· πόσον ἔτρεμα, ὅταν ἔβλεπα τὴν βάρβαρον χεῖρα τῆς κυρίας μου νὰ μὲ πλησιάζῃ. Ἐκαστον ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα μου φύλλα, ὅταν ἐφθάνεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔλεγεν εἰς τὰ ἄλλα: «Αὔριον εἶναι ἡ σειρὰ μου· δὲν θὰ σᾶς ἐπανίδω πλέον ποτέ, ἀδελφοί μου». Καὶ ὅταν τὸ ἀπέκοπταν, ὑπέκλυπεν ἄνευ ἀντιστάσεως μὲ ἑλαφρὸν μόνον ἀναστεναγμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἔστελλε τὸν τελευταῖόν του χαίρετισμόν.

Σιγὰ, σιγὰ μοῦ τὰ ἀφήρεσαν σχεδὸν ὅλα· τώρα πλέον δὲν μοῦ μένει παρὰ ἓν καὶ μόνον, καὶ μὲ αὐτὸ θὰ ἐκλείψω μετ' ὀλίγον ὀλόκληρος. Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε μαρτυρικὴ καὶ ὅταν τελειώσῃ κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἐνθυμῆται, κανεὶς δὲν θὰ μὲ συλλογίζεται, ὅπως καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀπείρους ἡμεροδείκτας, ὅσοι ἀποθνήσκον σήμερον.

Ὁ δυστυχὴς γέρον περιλύπος ἐσιώπησεν· ὁ δὲ νεαρὸς ἀδελφός του, κατηφής καὶ συγκεκινημένος, ἐσκέπετο τοὺς λόγους τοῦ προκατόχου του, οἱ ὅποιοι ἤλλαξαν ριζικῶς τὰς ἰδέας του περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου.